

לרותי

אוהב ילדים

עוד אחד שלא עושה סוד גדול ממספר הטלפון שלו הוא אקרמאי בן 42, גרוש, אב לשניים, פתוח, חברותי, נאה, גובה 1.80 מטר, אוהב מאוד ילדים. התחביב הגדול שלו הוא ריקודי ים. הוא מעוניין בקשר רציני עם אשה משכילה, עצמאית, נאה, דקת גיורה, לא מעשנת, בגיל 30-40. בשעות היום הוא בטלפון 292096-04. אפשר גם לכתוב ל: ר. 7575, חיפה.

נער מתחיל להיות גבר. כאשר הוא חדל לבקש מאביו כסף-כיס, ובמקום כסף מבקש הלוואה.

חלומות יפים

רותי יקרה, אודה לך אם מיכתבי יכלל במדורך הנחמד, הנושא אופי וייחודי, שלא כמקבילים לו בעיתונים אחרים. כותבת (1000/85), אני גרושה + 3, בסביבות ה-40, אקדמאית, נראית טוב (כך אומרות כולם כולן... ובכל זאת!) יש לי מקום עבודה מעניין, אוהבת מוסיקה, טיולים, לשיר שירי ארץ-ישראל. אוהבת חבי רת אנשים מעניינים, חוטאת בכי תיבה, בעלת נשמה צעירה ויודעת ליהנות מן הפכים הקטנים. אוהבת גם לאפות ולבשל.

אשמח להכיר אדם בעל אופקים רחבים, בגיל מתאים, וחשוב מכל - ישר ואמין. אני כותבת בפרוס השנה האזרחית החדשה. מי יתן וזו תביא בכנפיה בריאות ואושר, וחלומות יפים ייהפכו בה למציאות יומיומית. אמן על כולנו.

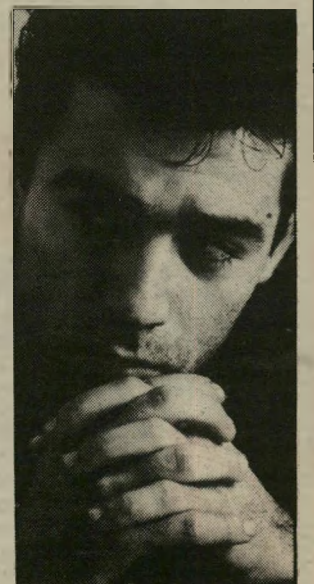
הכרתי משהי שאהבה להגיד מדי פעם: כשאני אתחתן, יהיו המון גברים אומללים, עד שמישהו שאל אותה פעם: תסלחי לי, אבל עם כמה את מתכוונת להתחתן?

רוצה להיות שחקן

המיסעדות של רמי שאולי, אבל לא לאורך זמן - רפי שם עליו עין טובה והפך אותו למוכריו האישיר. מה היה עליו לעשות על התקן הזה? אלני. שאולי הוא איש-עסק קיים שצובר קשה. הייתי צריך לערוך לו לוח-פגישות. לתאם עם נים עם הנהג שלו. להביא מיס-מכים לכל מיני מקומות. דברים כאלה.

אחרי-כך הוא בילה שנה במא-ריס ועיצב שם שיער עבור צי-לומי-אופנה. ובארץ הוא ניהל בר-טיק ועיצב בגדים. באחרונה הוא בחופשה. היפס קצת שקט. ועבר למושב שלו. שם הוא מחלק דירה עם שוקי בן-פורת. מבעלי המועדון דון בעבר. וכיום עוסק בכתיבת תסריטים. איתם מתגוררת חברתו של שוקי, אמריקאית יפה בשם קים.

במושב יש לאלי שקט. ציוץ ציפורים בבוקר מוצאתן בעיניו הרבה יותר מהרעש של קו 5 בתל-אביב. הבחור נראה טוב, גבוה (1.84 מטר), כותב שירים, בינתיים למגירה. וחולם על משחק כדורסל. לא למדתי לשחק. הוא אומר. אבל יש לי תחושה הופעתי בסרט וידיאו. עבודתי גמר של ידידה, ויצאתי מצויין.

אלי בן-עמי ציוץ ציפורים

רק לא בעידום

קוראים לה שולי פסו, וכמו שרואים בתמונה, יש לה גוף נאה. הגוף הזה, שמימטר לגובה 1.75 מטר, עזר לה לקבל עבודת דוגמנות בכמה תצוגות-אופנה. הציעו לה כבר להצטלם בעידום. אבל היא סירבה. יש לי גוף יפה ויש לי מה להראות. אומרת שולי. אבל צילומים נועזים בעידום זה לא בשבילי. לא בארץ, בכל אופן. בארץ אחרת. אני חושבת. הייתי עושה את זה, אבל כאן - אני מכבדת

שולי פסו

צילום אחד יסגור את כל האופציות

יותר מדי את הוריי, וחוף מזה, אם אצטלם פעם אחת בעידום. זה יסגור לי את כל האופציות. מאותו רגע יציעו לי רק עידום, ואת זה אני לא רוצה.

היא בת 27, ילידת המושבה כרכור, לא מתה על העיר תל-אביב, אבל מתגוררת בה כבר ארבע שנים בגלל עבודה ולימודים. היא סטודנטית. מה היא לומדת ואיפה, אני לא יודעת. לא היה בראש שלה לדבר על זה. היא שומרת על כושר ומתעמלת במכון בריאות, רוקדת אירובי ואוהבת לראות הצגות וסרטים. פרט לשקט הכפרי של המושבה שלה, אליה היא מתכוונת לחזור מתי-שהוא בעתיד. היא אוהבת מאוד ילדים. בבית הם שישה, והיא עצמה מתכננת לפחות חמישה.

נער מחפש אהבה

נשיקה בקולנוע, ריקוד במועדון, הם זרים לי ולשכמותי.

לפני זמן מה החלטתי לפרסם מודעה בעיתון אחד. התגובה הותירה אותי בהלם: למעלה מ-100 מיכתבים, אך כולם היו של גברים שרצו, תסלחי לי על הביטוי, לרפוק נער צעיר. לא קשר כזה אני מחפש. אני חולם על קשר של אהבה בין שני אנשים. שקיי עות משותפות. אולי רק מתוך חוסר-ניסיון ונאיביות אני מאמין בקשר כזה.

כמה פרטים עליי: שיער חום ועיניים חומות, נראה ממש ילד. מאוד נחמד, רזה, מאוד רגיש, הנהג מסר-טים, שרירים, טיולים. אוהב לצלם. אני נמצא בתד. 1832, תל-אביב.

גרועה פלוס

היא גרושה פלוס שתיים, גננת ומקצועית, נחמדה, אוהבת תיאטרון ומוסיקה. תשמח להכיר, למטרה רצינית בלבד, בחור טוב, סימפטי, אוהב לטייל בטבע, צעיר ברוחו, נחמד, אם כי לא חייב להיות מלך היופי, בסביבות ה-40. היא מצפה בתד. 1016, גבעתיים, 53110.

מצפונה של סניגורית

(המשך מעמוד 35)

איתה ולא שילם לה וחזר למקום עם חבר ושוכן שכך איתה נגד רצונה. הוונה העירה ואני הרגשתי את הכיוון שעשה בגופה. היא לא יכלה להביע את זה בלשונה הרלה, אבל אני אשה ואולי בגלל זה אני התביישתי עבודה. אולי גבר במקומי לא היה מרגיש כך, ברור לי שלגבר קל יותר לחקור בחורה שמתלוננת על אונס, אבל גם אני חוקרת, וממשיכה אפילו אם יש לי רמעות בעיניים.

אחרי כמה חודשים נאשם אותו גבר שוב בכך שהתעלל בוונה, והפעם לא היתה הסניגורית מוכנה להגן עליו יותר. אשתו עמדה במסדרון של מש"רדי ובכתה כדי שאקבל שוב את התיק ואגן עליו, ואני אמרתי לה: לא, אני לא מוכנה.

שאלתי אותה אם לא היו לה אף פעם קליינטים שאותם בכל זאת חיבבה ולא תעבה והיא נזכרת בתיק אחד בו נאשמו שלושה אחים ברצח. זה הכל התחיל מאיזה קטטה במוסך, והקרבת ומשפחתו יצאו נגד הנאשמים עם לומים וברזלים, הנאשמים התגוננו ותוך כדי כך נדקר אחד מבעלי המוסך ונהרג. אף אחד, בעצם, לא יודע עד היום מי הרג אותו ואיך בדיוק הוא נהרג. אבל הקליינטים שלי ממש מצאו חן בעיניי. כי מיד כאשר שמעו מפי החוקר במיטרה שהקרבת מת הם אמרו: אם כך, אני רוצה לספר את האמת ואני רוצה לדעת מה שלום יתר האנשים. אז אולי הם אנשים של תרבות-סניגורים, אבל הם התנהגו כבני אדם. הם ראו לקרננות והם עמדו על כך שתיעשה סלחה.

מחווה נדיר, שופט גדול

במשך השנים קרה לה דבר מוזר מאוד, במקום לראות את לקוחותיה, היא רואה היום את הקרננות והיא היתה רוצה לעזור להם. המשפט מתחיל, וכולם מתמקדים בנאשם. הסניגור שלו מספר כמה הוא מסכן, צנייה-מבחן חוקרים את מישפחתו ואת חייו וכוחבים עליו תסקיר, והמת-לונן, שסבל והיה הקרבת של העבירה, כמעט נשכח לגמרי במהלך המשפט. לפעמים הוא עולה על רוכד-העדים ומספר את סיפורו במשך כמה דקות, ואז אולי יש לו לפחות את ההרגשה שמישהו שמע אותו, שנתנו לו להביע את מה שהוא מרגיש.

אבל בהרבה מקרים נגמר המשפט בעיסקה, ואז המתלונן אפילו לא מגיע להעיד, והוא נשאר לו בצד, סובל וכאילו לא שידך יותר לעניין, ולאף אחד לא איכפת ממנו. הייתי רוצה ש לפחות בית-המשפט יתייחס אליו ותן לו את ההרגשה שלא שכחו אותו. יש, על פי החוק, אפשרות לבית-המשפט לפסוק פיצוי למתלונן על הנזק שנגרם לו, מרוע ששופטים לא יקחו את הס-עף הזה יותר ברצינות ולא שיאלו את המתלונן עם תום המשפט מה יש לו לומר ומה הסבל והנזקים שנגרמו לו?

דבריה הוכירו לי שופט אחד שידע כמה חשוב להגיד מילה טובה למת-לונן, היה זה השופט בנימין כהן, נשיא הקודם של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב. זכרתי מקרה בו נאשמו כמה בחורים כעבירה של נהיגה בלתי-זהירה, בה נהרגו צעיר וחברתו. במהלך כל המשפט ישב באולם אביו של הקרבת. הוא איבד את כל עולמו והפך לצל המהלך במסדרונות בת-המשפט. כאשר העיד וסיפר על בנו הראה לשור-פט מתנות של הבן, תעודות-הצטיינות שלו בבית-הספר ולמרות שכל זה לא היה לרווחי כלל וכלל למשפט, נתן לו השופט לדבר ולפרק את סיבלו.

בפסק-הדין כתב השופט כמה מילים מיוחדות לאביו של הקרבת. הוא ביקש ממנו להתגבר על עצמו והסביר לו, כי כל עונש שיתן לנאשמים לא יחזיר את בנו לחיים. אבל זה היה מחווה נדיר מאוד בבית-המשפט, אשר רק שופט גדול ובעל שאררות כמו בנימין כהן היה יכול לעשות. אילנה אלון